

Böjt 5. (Judica) vasárnap
Budafok, 2020. március 29.

„Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akinek szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, a testét pedig megmosták tiszta vízzel. A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk; mert hű az, aki ígéretet tett. Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást; annyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.” (Zsid 19-25.)

Keresztény Gyülekezet,
Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Kétségtelen, hogy korábban nem egészen így gondoltuk az ünnepszentelést böjt 5. vasárnapján. A karneváli hangulatban nehéz volt eldönteni, hogy mikor ér véget a farsangi idő – bár a hagyomány szerint meg volt határozva „ az a nap”. Majd ránk tört ez a világjárvány és felborított mindent. És meddig tart mindez: hetek, hónapok telnek el?... A társadalom, az ország felelős vezetői felhívják arra is figyelmünket, hogy a járvány következményei (gazdasági, társadalmi és személyes, lelki) sokáig megmaradhatnak. Ezért már most felelősen kell élnünk, döntenünk és mindenkinek a maga helyén ki kell vennie részét a járvány leküzdéséből. Ennek megfelelően kell alakítanunk napjaink rendjét, meg nem feledkezve szereteteinkről, felebarátainkról, akiken nekünk kell segítenünk.

Hogyan olvassuk alapigénkben: „Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk”. Mennyire a mostani helyzetünkre vonatkozik: itt és most, ahogy Isten ígénének örök időszerűségét, „élő és ható” voltát ki szoktuk emelni Zsid 4,12 alapján és Karl Barth, a nagy svájci teológus nyomán.

Azon is elgondolkozhatunk, Testvérek, hogy nekünk, keresztényeknek is világjárványra vagy világra szóló tragédiára van szükségünk ahhoz, hogy a mindennapi élet rohanásában egyszer csak megálljunk, és végre Isten ígérére kezdjünk el figyelni, nemcsak hallgatva azt, hanem aszerint cselekedve, a hit útján járva, Jézus Krisztust követve?...

Böjt 5. vasárnapja erre akar alkalmat adni, amire az ógyházi hagyomány a zsoltár szavaival bátorít (43,1-2): „Ítéld meg, Istenem, és ments meg engem, mert te vagy oltalmazó Istenem”, vagy a katolikus fordítás: „Szolgáltass igazságot nekem, képviseld ügyemet... te vagy az én erősségem”. Új fordítás: „Szolgáltass nekem igazságot, Istenem, és pereld peremet...” vagy a rabbinista (zsidó) fordítás szerint: „Jogot szerezz nekem, Istenem és vidd ügyemet... Mert te vagy erősségem”. Erre van szükségünk, mert közeledik „az a nap”. Nem a járvány lefutásáé csupán, sem nem a figyelmeztetés vagy fenyítés napja jön, hanem az utolsó ítélet napja.

Arra is kell gondolnunk, hogy ha ebben a mulandó világban végóránk hamarabb következik be, minthogy az ítélet napja elérkezne, akkor is vége számunkra az üdvösség, a kegyelem idejének, a megtérés lehetőségének. Lejár az az idő, amikor Jézus minket is hív magához, akik megfáradtak, megterheltek, elestek, eltévedtek vagy tévelyegtek, hitükben megrendültek, lélekben nyugtalanok, békességet nem találnak vagy oltalmat hiába keresnek. Ebben az összefüggésben is láthatjuk a gyülekezet fontosságát, amelyben bátoríthatjuk egymást, egymás hite által növekedhetünk, erősödhetünk, közös imádságban közbenjárhatunk Istennél másokért, akik nálunknál talán még súlyosabb terheket cipelnek, még inkább tanácstalanok; és hálát adhatunk Istennek minden jótéteményéért. Ha a kijelölt alapigére

figyelünk kihallhatjuk belőle Pál apostol szeretet-himnuszát (1Kor 13): „Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet... ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet”.

Különös értelmet kap a járvány idején az alapige figyelmeztetése: „Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták”. Bizonyára az őskeresztények idején is számtalan indokot hozhattak fel egyesek, amiért elhagyták „saját” gyülekezetüket, azaz azt a gyülekezetet, ahol meg lett volna feladatuk, felelősségvállalásuk, terük a szeretet gyakorlására. Most a járvány idején például félős, hogy akad idős testvér, akinek nem jut segítség, mert fiatal testvérek hiányoznak, hiányozhatnak a gyülekezetből.

Az előzmény az, hogy több gyülekezetben a fiatal nemzedékből, többen kiváltak. Egyik ok: azért mert megítélésük szerint az énekek nagyon régiések, és az istentiszteletről az ifjúsági énekek kiszorulnak. Természetesen súlyosabb okokat is fel lehet sorakoztatni, és még azt sem mondhatjuk, hogy nincs igazság ezekben a kifogásokban.

Attól félek azonban, hogy észrevétlen a korszellem hatása érvényesül így a gyülekezetekben. Beethovenre, a nagy zeneszerzőre mostanában sokat emlékezünk, de érdekes módon a IX. szimfóniájából kiemelt Örömdát, a béke és szeretet himnuszát, amit korábban annyit énekeltek és énekeltek gyermekkórusokkal, ma nem teszik. Sőt megesik (Németországban), hogy a csilingelő gyermekhangokat a nagymamák megalázására használják fel, mondván, hogy a klímaváltozás leküzdésének akadályai.

Alapigénk Istenről, mint hűséges Istenről tesz bizonyosságot, aki ígéretét megtartja. Még akkor is, ha népe hűtlen. Isten ígérete éppen az, hogy meg akarja menteni a bűnös embert: téged és engem, mindnyájunkat. Üdvtervét nem befolyásolja semmi, még a mi hitetlenkedéseink, gyengeségeink és elbukásaink sem. A keresztény hit, a reménység hitvallása: óda, himnusz Isten irgalmáról és kegyelméről Jézus Krisztusban, aki által mindenkor és mindenben, teljes bizalommal, „igaz szívvel és teljes hittel”, járulhatunk az örökkévaló, mindenható Isten elé, aki minket meg akar szabadítani a bűn, a Sátán (a gonosz) és a halál (örök kárhozat) hatalmából. Ezért Jézustól tanulhatjuk meg a közbenjáró könyörgést is szeretteinkért és embertársainkért: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” (Jn 17,15).

Jézus Krisztus a mai igében úgy áll előttünk, mint „nagy pap”.

Az Ószövetség korában a főpap tiszte volt a közbenjárás Isten és a választott nép között. Isten a szövetség sátorában, később a jeruzsálemi templomban volt elérhető, színe elé azonban csak a főpap léphetett az engesztelő áldozat vérével: közbenjárt engesztelésért maga és a nép számára az Örökkévaló színe előtt.

Jézus engesztelő közbenjárása Isten, a mindenható Atya előtt, önmaga feláldozásával történt a golgotai kereszten. Ártatlan vére által, megtisztult szívvel, mi magunk léphetünk lélekben Isten színe elé itt és most, és amíg tart a kegyelem ideje: bűnbánattal, töredelmes szívvel, kezébe lerakva keresztünket s oltalmába ajánlva önmagunkat, szeretteinket és embertársainkat a járvány idején, a napi gondok és küzdelmek közepette és hálát adva minden megtapasztalt jótéteményéért, s áldását kérve egész életünkre, jelenünkre és jövőnkre, hazánkra és népünkre, a székely autonómiára és minden népre. De áldását kérve gyülekezetünkre, az egyházra és minden gyülekezetre, hogy lehessünk a Szentlélek temploma (1Kor 3,16; 6,19), azzal az alázattal, hogy legyen meg az ő szent akarata.

A gonosz lelkiismeret az Isten akarata ellenében működik: a bűnbocsánatot nem Jézus keresztáldozatában keresi és találja meg; a bűntől és vétkeinkből való megtisztulást nem Jézus Krisztus kiontott ártatlan vére által várja bizodalmasan és reménységgel; végül pedig kezdi a rosszat, a gonoszt, az életromboló erőt helyesnek, sőt jónak tartani.

A megtisztított „test” utalás arra, hogy Jézus által, az új és élő úton, bemenetelünk van Isten örök országába, az örök életre, ahol letöröl minden könnyet és halál sem lesz többé.

Isten legyen és maradjon hozzánk irgalmas és kegyelmes Jézus Krisztus által! Ámen.